

ZAMANIDIR

Türkiye ve Yunanistan, bölgedeki geniş NATO çıkarları ve geçen yaz her iki ülkede, hemen hemen eş zamanda meydana gelen ve önemli yıkım yaratan depremler nedeniyle, uzun yıllardan sonra ilk kez, ilişkilerini daha insani bir temele oturtma ve normalleştirme yoluna girmeyi başardılar. Doğru vizyonları ile iki ülkenin akılcı Dışişleri Bakanları ve popülizmle demagojiden uzaklaşmayı kararlaştıran Yunanistan Başbakanı da bu konuda yardımcı oldular. Türkiye'ye aday ülke statüsü verilmesi konusunda Yunanistan'ın Helsinki'de takındığı tavır da önemli rol oynadı.

Milliyetçilik ve popülizmin etkili olmaya devam ettiği Kıbrıs'ta ise halk, barışma, özür dileme ve yeni bir başlangıç yapmayı; bir yanda çoğunluk azınlık hikayelerini, diğer yanda da iki devlet düşünüyü bir kenara bırakmayı başaramadı.

Bazı Kıbrıslı Rumlar galiba hala Kıbrıslı Türk yurttaşlarımızı eşit olarak görmenin, çok kültürlü bir çerçevede, aynı ortak vatanımızın ilerlemesi ve refahı için birlikte çalışmanın mutluluğunun bilincine varamadılar. Aynı zamanda, Kıbrıslı Türkler, Kıbrıs Türk toplumunu yönetenlerin milliyetçi propagandası tarafından zehirleniyor veya Türk Müdahalesinden 25 yıl sonra, hala beklenen ve çoğunluğun tadına varamadığı refah vaadi ile kandırılmaya çalışılıyorlar.

Doğal olarak esas sorumluluk, iki toplumun liderliklerine aittir. Onlardan gelen akılcı sesler ne yazık ki az ve güçsüzdü. Aynı zamanda, liderliklerin büyük bölümü fosilleşmiş platformlarına bağlanıp kaldılar. İki taraftaki eğitim sisteminin de sorumluluğu vardır. Bu eğitim iki komşu ülkeden neredeyse değişmeden geliyor ve gençliğin ruhunu zehirlemeye devam ediyor, her iki tarafta da birbirini izleyen hataların ve yanlış yön tayin etmenin yarattığı uçurumu muhafaza ediyor. Yeniden yakılaşma ve Kıbrıs toplumunu doğru temellerde yeniden birleştirme çabalarını engelliyor.

Biz Kıbrıslı Türkler ve Kıbrıslı Rumlar, Türkiye ve Yunanistan gibi aynı askeri ittifak içinde yer almıyoruz. Ege Denizi kıyılarına dokunmuyor. Birbirimizin imparatorluklarını da yıkmadık.

Biz ortak bir vatana sahibiz ve 9200 kilometre karelik aynı küçük alanı paylaşıyoruz. Pantürkist emellerden ve eskimiş Megali İdeacılıktan uzak, yolumuza devam etmek istiyoruz. Bu ülkenin siyasi yaşamını sürdürebilmesi için aynı ülküleri ve kaygıları paylaşmanın yolunu bulmalıyız Dikkatimizi ve ilgimizi, sadakatimizi kuzeye ve batıya değil kendi yurdumuza yöneltmeliyiz. Türkiyeliler ve Yunanlılar gelecekle ilgili ortak çıkarları gerektirdiği için anlaşabiliyorlarsa, çok küçük bir toprak parçası üzerinde yaşayan biz Kıbrıslılar için bu çok daha gereklidir.

Barışma, anlaşma ve uyuşma yöntemini bulamazsak, politik olarak hayatta kalma ülkümüz yok olacak ve şunun veya bunun oynacağı olacağız. Bizim için başkalarının karar vermesine olanak vereceğiz. Son onyıllar içinde Kıbrıs Türk toplumunun başına gelen tam da budur ve hala yeterli otonomiye sahip Kıbrıs Rum toplumunun başına yakın gelecekte aynı şeyin gelmesi tehlikesi vardır.

Bu küçük ülkede yeteri kadar kan aktı, çok acı tattık, çok felaketler gördük. Uzun zamandan beri bize dıştan aşılana fikirleri bir kenara bırakarak, kendi ülkemizin, ortak vatanımızın gerçekleri ile ilgilenme zamanıdır. Her iki tarafın da karşılıklı olarak yaptığı hataların bize bıraktığı olanak oranında, ortak kaderimizi ellerimize alalım.

YENİ KIBRIS DERNEĞİ

11/02/2000